

§ 103 a 105 obč. zák. může býti povolen rozvod v řízení mimosporném jen na společnou žádost obou manželů a že se musí mimo to předem dohodnouti o uspořádání majetkových poměrů. To vše se však zde stalo, poněvadž smírem, uzavřeným při líčení dne 14. února 1920 obě strany souhlas s rozvodem projevily a též o svém majetku se dohodly. Tato smlouva jest pro strany závazná, jako každá jiná smlouva. Jelikož žalovaná neodporuje smlouvě pro neplatnost, nýbrž toliko prohlašuje, že s ní nesouhlasí, nepřihlížel prvý soud právem k tomuto jejímu prohlášení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesení v odpor vzaté, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, vydané v nesporném řízení, neodporuje zákonu a jest proto dovolací stížnost pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz. neodůvodněna. K vývodům dovolací stížnosti dlužno podotknouti ještě toto: Nelze přisvědčiti k názoru stížnosti, že platnost dohody manželů o dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože závisí na povolení soudu. Nesprávnost stěžovatelčina tvrzení vyplývá z ustanovení § 103 obč. zák., jenž kategoricky předpisuje, že manželům, jsou-li s rozvodem srozuměni a o podmínkách dohodnutí, soud rozvod povolití musí. Z toho dlužno usuzovati, že povolení soudu, které bez dalšího šetření musí býti dáno a vedle § 105 obč. zák. ve spisech zaznamenáno, není soudním nálezem povahy konstitutivní. Názoru tomu nasvědčuje také ustanovení § 3 dvorského dekretu ze dne 25. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. a § 3 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 285 ř. zák., týkajících se řízení ve sporných věcech manželských, z nichž plyne, že, zdaří-li se pokus smíru, který soud povinen jest učiniti, nepovoluje dobrovolný rozvod soudce, nýbrž žalovaný manžel. Vzhledem k tomu nelze »povolení« soudu pokládati za nic jiného než za potvrzení, že předpoklady pro dobrovolný rozvod, který provedli oba manželé souhlasnou vůlí, jsou splněny, a že právní účinky rozvodu dnem potvrzení počínají. Neprávem se domnívá stěžovatelka, že do té doby, dokud okresní soud rozvodu nepovolil, může každý z manželů vzíti návrh zpět a rozvod pak povolen býti nemůže. Svolil-li jeden manžel k návrhu druhého manžela na dobrovolný rozvod a dohodli-li se oba o uspořádání majetkových poměrů, nemá žádný z nich bez svolení druhého práva, od smlouvy odstoupiti pouze proto, že si to dodatečně jinak rozmyslil, a jest zajisté zřetelem k §u 7 cit. nařízení ministerstva spravedlnosti, pokud se týče k §u 8 shora uvedeného dvorského dekretu sborový soud první stolice, u něhož se manželé za sporu o rozvod manželství od stolu a lože dohodli na dobrovolném rozvodu, nejen oprávněn, nýbrž i povinen povolení k němu jim dáti. Mylně má tedy stěžovatelka za to, že spisy měly býti odstoupeny okresnímu soudu, aby dal povolení k rozvodu.

Čís. 517.

Nárok příjemce peněžní zásilky proti poště na náhradu škody z výplaty nepravých bankovek jest vymáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 11. května 1920, R II 98/20).

Žalující firmě vyplatil poštovní úřad poukázku v bankovkách, z nichž dle tvrzení žalující byly 2 bankovky padělané. Žádost žalující, by padělané bankovky byly vyměněny, poštovní ředitelství zamítlo, ježto prý není prokázáno, že padělané bankovky byly vyplaceny poštou. Proti žalobě na poštovní erár vznesl žalovaný námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalobce zakládá svůj nárok na § 213 lit. c) poštovního řádu. Dle § 219, odstavec druhý, téhož řádu, lze nastupovati pro nároky, zakládající se na poštovním řádu, proti eráru teprve tehdy, byl-li vyčerpán pořad stolic správních. Ježto žalující ani netvrdí, že by byla napadla oprávněným prostředkem rozhodnutí poštovního ředitelství, jímž nebyl uznán náhradní nárok proti eráru, jest námitka nepřipustnosti pořadu práva opodstatněna. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva a nařídil prvému soudu, by ve věci jednal. Důvody: Domáhati se náhrady pořadem stolic správních jest oprávněn pouze odesílatel, nikoliv příjemce poštovní poukázky (§ 217 pošt. řádu). Zde však uplatňován jest náhradní nárok příjemcem, jemuž pošta neručí dle zásad poštovního řádu, nýbrž dle předpisů práva občanského, ježto platila způsobem vadným, vyplativši příjemci bankovky padělané. Tím, že peníze, od odesílatele přijaté, smísila se svými penězi, stala se pošta jich vlastníci, nejsou to více peníze poukazatele a přichází proto v úvahu jedině poměr mezi příjemcem a poštou. Pošta ručí tu jako každá jiná osoba, jež plnila penězi padělanými na místo pravými a může býti na ni naléháno pouze cestou sporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Otázku přípustnosti pořadu práva rozhodl rekursní soud ve věci samé správně. Žalující firma nebyla odesílatelkou sporné peněžní zásilky a proto pro ni, hledíc k předpisu § 217 odstavec druhý poštovního řádu, řízení, upravené §§ 218 a 219 poštovního řádu neplatí a § 219 odstavec druhý poštovního řádu není na závadu, by žalobní nárok neuplatňovala pořadem práva.

Čís. 518.

Nemohl-li zaměstnanec opětovně konati službu pro onemocnění, přísluší mu mzda za prvý týden jednoho každého onemocnění (§ 1154 b) obč. zák.), by i onemocnění byla do jisté míry v příčinné souvislosti, jen když po jednom každém onemocnění byl lékařem uznán za zdravého a práce schopného.

(Rozh. ze dne 1. května 1920, Rv II 102/20.)

Žalobce, jenž zaměstnán byl po řadu let u žalované důlní společnosti, onemocněl roku 1919 bez vlastní viny čtyřikrát za sebou a to v době od 10. února do 16. února, od 20. do 26. února, od 5. do 19. března a konečně od 24. března do 4. dubna. Žalobě, již domáhal se mzdy za 4 první